

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 19. apríla 2017 v trestnej veci odsúdeného **N. S.**, pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné trestné činy, o sťažnosti odsúdeného podanej proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3Nt/1/2017 zo 14. marca 2017, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného **N. S.**
z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením rozhodol špecializovaného trestného súdu, tak, že podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného **N. S.** na povolenie obnovy konania, lebo nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku. Svoje uznesenie odôvodnil v podstate nasledovne: „V prvom rade je potrebné uviesť, že odsúdený **N. S.**, ani jeho obhajca v písomnom podaní, ani ústne na verejnom zasadnutí neuviedli také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by boli vo veci konajúcemu súdu skôr neznáme. Pokiaľ odsúdený namieta správne ohraničenie doby, počas ktorej mal pôsobiť v zločineckej skupine, o týchto skutočnostiach už vedel (rovnako aj jeho obhajca, ktorý ho zastupoval už v konaní o dohode o vine a treste) v čase, keď bol procesne zákonným spôsobom pripravovaný návrh na dohodu o vine a treste, z ktorej dohody rezultoval rozsudok napádaný návrhom odsúdeného na obnovu konania. Taktiež je potrebné pripomenúť, že vo veci konajúci senát pri rozhodovaní o návrhu na dohodu o vine a treste mal k dispozícii

úplný spisový materiál, t. j. vrátane výpovedí procesných strán z prípravného konania, ako aj odpis z registra trestov odsúdeného. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že senát konajúci o návrhu o dohode o vine a treste pri svojom rozhodovaní mal vedomosť o skutočnostiach, o ktoré odsúdený oprel svoj písomný návrh na povolenie obnovy konania. Čo sa týka ústneho doplnenia písomného návrhu na verejnom zasadnutí ohľadne použitia nálezu Ústavného súdu sp. zn. PL.ÚS 106/2011 z 28.11.2012 súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR č. TPJ 44/2013 z 26.11.2013, ktoré v bode III uvádza: „Ak bolo použité ustanovenie podľa § 39 ods. 1 alebo ods. 2 písm. a/ až c/ Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody vo vzťahu k trestnej sadzbe trestu odňatia slobody upravenej podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21. decembra 2012, ustanovenie § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, v spojitosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL.ÚS 106/2011, vyhláseného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 428/2012 z 21.12.2012, sa nepoužije.“ Okrem vyššie uvedeného procesného usmernenia treba prisvedčiť aj argumentácii prokurátora a konštatovať, že akékoľvek úvahy o asperačnej zásade v súvislosti s napadnutým rozsudkom sú irelevantné, nakoľko porovnaním trestných sadzieb uvedených v osobitnej časti Trestného zákona za trestné činy, z ktorých bol odsúdený napadnutým rozsudkom uznaný vinným (20 až 25 rokov odňatia slobody alebo trest odňatia slobody na doživotie) a trestom odňatia slobody vo výmere 12 rokov, ktorý mu bol napadnutým rozsudkom uložený je nutné prísť k jednoznačnému záveru, že odsúdenému bol uložený trest odňatia slobody, ktorého výmera sa nachádza hlboko pod dolnou hranicou zákonnej trestnej sadzby. Možno zhrnúť, že odsúdený N. S. nepredložil súdu žiadne také dôkazy a skutočnosti, ktoré dodatočne vyšli najavo, lebo neboli súdu alebo odsúdenému skôr známe a zároveň by boli dobrým podkladom pre rozhodnutie o povolení obnovy konania. Odsúdený tak nepredložil v teraz prebiehajúcim konaní žiadny dôkaz, ktorý by mohol odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo iné rozhodnutie o treste z dôvodu, že pôvodne uložený trest by bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a. Z dôvodu, že písomne podaný návrh odsúdeného, ani vyjadrenie odsúdeného na verejnom zasadnutí súdu nespĺňalo zákonné podmienky pre rozhodnutie o povolení obnovy konania, bol návrh odsúdeného N. S. ako nedôvodný zamietnutý.“

Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený ihneď po vyhlásení uznesenia (č. l. 29) sťažnosť, ktorú následne písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu (č. l. 39- 40).

V dôvodoch sťažnosti uviedol, že uznesenie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica zo 14. marca 2017, sp. zn. BB-3Nt/1/2017 napáda z dôvodu, že po povolení obnovy konania je dôvodné očakávať iné, pre odsúdeného priaznivejšie meritórne rozhodnutie o treste. Vychádzal pritom zo skutočnosti, že v rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 19. decembra 2012, sp. zn. PK-1T/36/2012, ktorým tento schválil dohodu o vine a treste medzi prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a odsúdeným, je pod bodom č. 1 skutkovej vety nesprávne uvedené záujmové obdobie, ktoré má podstatný význam pre posúdenie veci a pre meritórne rozhodnutie. V zločineckej skupine tak, ako to odsúdený uviedol už v prípravnom konaní, a ako to v prípravnom konaní potvrdil aj svedok D. V., vypovedajúci v trestnej veci poškodeného D., odsúdený pôsobil od roku 2001. Nesprávnosť obdobia v bode č. 1 predmetného rozsudku je podľa odsúdeného v tom, že v časovom období od 14. mája 2004 do 14. mája 2008 bol vo výkone väzby a vo výkone trestu odňatia slobody. Takže je nedôvodné tvrdiť, že aj v tomto období pracoval pre skupinu S. tak, ako je to uvedené v predmetnom rozsudku. Ďalej v odôvodnení sťažnosti uviedol, že uvedenie správneho obdobia páchania trestnej činnosti v rozsudku špecializovaného trestného súdu má podstatný význam pre odsúdeného, nakoľko by mu do úhrnného trestu, ktorý v súčasnej dobe vykonáva, mohol byť započítaný aj predchádzajúci trest, uložený mu rozsudkom Okresného súdu v Malackách z 31. mája 2004, sp. zn. 3T/9/2004, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody podľa § 235 ods. 2 s použitím § 35 ods. 1 Trestného zákona vo výmere 5 rokov so zaradením do II. nápravno-výchovnej skupiny, ktorý odsúdený už vykonal. Navrhol, aby najvyšší súd sťažnosti vyhovel a povolil obnovu konania v trestnej veci odsúdeného N. S., vedenej na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK-1T/36/2012.

Najvyšší súd ako súd nadriadený (§ 192 a nasl. Trestného poriadku), po preskúmaní veci zistil, že sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu je prípustná (§ 402 ods. 3 Trestného poriadku), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 ods. 1 Trestného poriadku) a v zákonom stanovenej lehote.

Na podklade podanej sťažnosti najvyšší súd v zmysle § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom, na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Pri posudzovaní, či sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, súd rozhodujúci o návrhu postupuje v dvoch na seba nadväzujúcich etapách: v prvom rade hodnotí návrh na obnovu konania z hľadiska, či sú v ňom uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr, teda v pôvodnom konaní alebo v konaní o predchádzajúcich návrhoch na povolenie obnovy konania, súdu známe.

Skutočnosťou súdu skôr neznámou sa pritom rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, alebo rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva konštatujúce porušenie základných ľudských práv alebo slobôd obvineného bez možnosti nápravy jeho negatívnych dôsledkov (§ 394 ods. 4 Trestného poriadku).

Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol zahrnutý do pôvodného konania, t. j. nebol v konaní vôbec uplatnený alebo vykonaný, prípadne ak takýto dôkaz bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak po právoplatnosti rozhodnutia nadobudol nový obsah (R 72/1980).

Po zistení, že o takéto skutočnosti alebo dôkazy ide, prichádza do úvahy hodnotenie súdu v tom smere, či by tieto mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi viesť k inému procesnému výsledku, ako je pôvodný právoplatný rozsudok (druhá etapa). Až v prípade, že sú kumulatívne splnené obe uvedené podmienky, súd môže povoliť obnovu konania v zmysle citovaného ustanovenia, v opačnom prípade návrh na obnovu konania zamietne pre nesplnenie zákonných predpokladov.

Odsúdeným uvádzané skutočnosti, ktoré prezentuje ako nové, súdu doposiaľ neznáme, takými skutočnosťami nie sú. Správne špecializovaný trestný súd vo svojom rozhodnutí konštatuje, že pokiaľ odsúdený namieta ohraničenie doby, počas ktorej mal pôsobiť v zločineckej skupine, o týchto skutočnostiach už vedel (rovnako ako jeho obhajca, ktorý ho zastupoval už v konaní o dohode o vine a treste) v čase, keď bol pripravovaný návrh na dohodu o vine a treste, z ktorej dohody rezultoval rozsudok špecializovaného trestného súdu. Vo veci konajúci senát mal k dispozícii úplný spisový materiál, vrátane výpovedí procesných strán z prípravného konania, ako aj odpis z registra trestov odsúdeného (zväzok IV. vyšetrovacieho spisu, str. 4114). Uvedené vyplýva aj z predloženého spisového materiálu, podľa ktorého Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky predložil 30. novembra 2012 Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku spolu s návrhom na schválenie dohody o vine a treste v rámci príloh k nemu o. i. aj 14 zväzkov vyšetrovacieho spisu. Senát konajúci o návrhu o dohode o vine a treste teda pri svojom rozhodovaní mal vedomosť o skutočnostiach, o ktoré odsúdený oprel svoj písomný návrh na povolenie obnovy konania.

Vo vzťahu k argumentácii obhajcu odsúdeného v odôvodnení sťažnosti, v zmysle ktorej uvedenie správneho obdobia páchania trestnej činnosti v rozsudku špecializovaného trestného súdu by umožnilo uložiť odsúdenému úhrnný trest, do ktorého by bol započítaný aj predchádzajúci trest, uložený mu rozsudkom Okresného súdu v Malackách z 31. mája 2004, sp. zn. 3T/9/2004, najvyšší súd uvádza, že takýto postup za uvedeného skutkového stavu neprichádza do úvahy.

Úhrnný trest súd uloží, ak odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, o ktorých sa rozhoduje v jednom trestnom konaní alebo postupne v dvoch konaniach. Úhrnný trest sa ukladá v prípade jednočinného i viacčinného súbehu, pričom nezáleží na tom, či ide o súbeh rovnorodý alebo nerovnorodý. Ukladá sa však iba za podmienky, že o všetkých spáchaných trestných činoch toho istého páchatel'a sa rozhoduje v spoločnom konaní a spoločným rozsudkom.

Vzhľadom na skutočnosť, že odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/9/2004 bol vyhlásený 31. mája 2004 (pričom uložený trest odňatia slobody odsúdený už vykonal v časovom období od 14. mája 2004 do 14. mája 2008), súd by nemohol v obnovenom konaní uložiť odsúdenému úhrnný trest tak, ako to uviedol obhajca odsúdeného (konanie sp. zn. 3T/9/2004 bolo právoplatne skončené). Tento mal vo svojom podaní

pravdepodobne na myslí uloženie súhrnného trestu. Ani uloženie takéhoto trestu však v danom prípade neprichádza do úvahy.

Súhrnný trest súd uloží, ak odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Trestné činy, za ktoré bol odsúdenému uložený úhrnný trest odňatia slobody rozsudkom Okresného súdu v Malackách z 31. mája 2004, sp. zn. 3T/9/2004, spáchal odsúdený v apríli 2003 a odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/9/2004 bol vyhlásený 31. mája 2004. Trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, ktorého spáchanie odsúdeným bolo predmetom trestnej veci vedenej na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku, sp. zn. PK-1T/36/2012, je trvácim trestným činom. Pri trvácich trestných činoch treba od okamihu dokonania trestného činu odlišovať okamih dokončenia trestného činu. Dokončenie trestného činu nastáva až ukončením, resp. odstránením protiprávneho stavu. K dokončeniu trestného činu, teda k jeho spáchaniu zo strany odsúdeného, v tomto prípade došlo **v marci 2011**. K uloženiu súhrnného trestu by tak mohlo dôjsť iba v prípade, ak by odsúdený dokončil, t. j. spáchal trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny **pred 31. májom 2004** a teda pred tým ako bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok v trestnej veci vedenej na Okresnom súde v Malackách pod sp. zn. 3T/9/2004, čo sa ale nestalo.

Najvyšší súd má zato, že s ohľadom na nemožnosť uloženia úhrnného ani súhrnného trestu a na skutočnosť, že odsúdenému bol uložený trest odňatia slobody v konaní o dohode o vine a treste a tento mu bol mimoriadne znižovaný pod dolnú hranicu základnej trestnej sadzby, by za žiadnych okolností nemohlo dôjsť u odsúdeného k uloženiu priaznivejšieho trestu, a to ani za predpokladu, ak by skutočnosti uvádzané v sťažnosti boli považované za nové, v pôvodnom konaní súdu doposiaľ neznáme. V podrobnostiach k otázke uloženého (dohodnutého) trestu odkazuje najvyšší súd na odôvodnenie uznesenia špecializovaného trestného súdu, ktoré je správne a vyčerpávajúce, a to aj s ohľadom na citáciu stanoviska najvyššieho súdu – S 86/2014 - III. Žiada sa dodať, že ak by sa pripustili úvahy sťažovateľa o jeho „nečlenstve“ v zločineckej skupine v čase keď bol vo väzbe a vo výkone trestu odňatia slobody – od 14. mája 2004 do 14. mája 2008, potom by došlo k situácii pre neho mimoriadne nepriaznivej, pretože by musel byť stíhaný za dva samostatné trestné činy podľa § 296 Trestného zákona, a to jeden spáchaný do 14. mája 2004 a druhý spáchaný od 14. mája 2008 čo odsúdený zrejme nechce. Hoci by tak mohol docieľiť uloženie súhrnného trestu potom

by ale bolo potrebné uložiť mu aj samostatný trest za v poradí druhý trestný čin podľa § 296 Trestného zákona (a ďalšie trestné činy spáchané po 14. mája 2008).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že účelom obnovy konania nie je revízia pôvodného konania, čo do verifikácie a prehodnocovania už vykonaných (a obsahovo nezmenených) dôkazov, či skutočností, na základe ktorých bol ustálený skutkový stav súdom v pôvodnom konaní, ani preskúmavanie vecnej správnosti rozhodnutia (R 6/1997), či zákonnosť postupu súdu vo vzťahu k obhajobe (R 35/1988). Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, pre ktorý zákon taxatívne (t. j. konečným výpočtom) stanovuje dôvody charakteristické svojou rigoróznosťou kvôli ich možnému zásahu do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, je odstrániť nedostatky skutkového charakteru spočívajúce najmä v neúplnosti zhromaždených skutočností a dôkazov, na ktorých je právoplatné rozhodnutie postavené.

Sťažnostný súd (rovnako ako súd prvého stupňa) dospel k záveru, že návrh na povolenie obnovy konania bolo potrebné z dôvodov v ňom uvedených odmietnuť.

Sťažnosť odsúdeného nebola dôvodná, a preto ju Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku zamietol.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 19. apríla 2017

JUDr. Martin B a r g e l, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Lucia Gočálová